

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

05 Temmuz 2021

Sayı: 273

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Sömürü düzeni krizde
**İşçi sınıfı düzeni değil,
kendi çıkarlarını desteklemeli**

Geçim ve yaşam koşulları, işçi sınıfının tamamında, gittikçe zorlaşıyor. Fiyatların sürekli artışı nedeniyle satın alma gücü eriyor. Çünkü her türlü ücret ödemesi yerinde sayıyor, kağıt üstünde artanlar da fiyatlara yetişemiyor. Kayıtlı borçlu insan sayısı 34 milyon 538 bin oldu, bunlara çevresine borcu olanları da eklemek gerek. Birçok insan, borcu borçla kapatıyor, ekranda feryat eden köylüler, emekliler gibi borcu ödemesi hiç mümkün olmayanların sayısı artıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Ancak bu karamsar durum herkes için geçerli değil. Patronlar ve onların işlerini gören bir avuç siyasetçi, bürokrat çevresi zenginleşmeye devam ediyor. Ekonomik krize, salgına rağmen, her ne olursa olsun ceplerini doldurmaya devam ediyorlar. Çünkü böyle işleyen bir düzen var.

Siyasetçi-mafya-bürokrat ilişkisine patronlar da eklendi deniyor. Aslında patron-siyasetçi-bürokrat ilişkisine mafya eklendi demek lazım. Bu düzende patronlar, devleti ve devlet görevlilerini, kendi kârı için işçi sınıfına sömürü ilişkilerini dayatmak, itiraz ettiğinde şiddetle bastırmak üzere kullanır. Bunlar yasal olarak yapılır; polisi, askeri, mahkemesi, fabrikalarda, madenlerde, taş ocaklarında, gereken her yerde patronların önünde ellerinde koca koca silahlarla siper oluyor. Erdoğan ve bakanları, "beşli çete" lafından alınıyor; bir patronun her kuruşunu korumak için "söke söke alırlar" diye feryat ediyor.

Ücreti ödenmeyen binlerce işçi için, işten çıkarma yasağına rağmen işten çıkarılan 1 milyonu aşkın işsiz için, hiçbir haktan yararlanamayan 8 milyon kaçak çalıştırılanlar için kılıkları kıpırdamaz.

Patronların hepsi, işçinin sömürsünden, kuralları hiçe sayıp devlet eliyle sağlanan avantajlardan, peşkeşlerden yani milyonları yoksul bırakma pahasına yaptıkları yolsuzluklarla patron oldu. Aralarından bazılarının pis işleri ortaya döküldü; eşeledikçe diğerleri de ortaya çıkıyor. Küçük üç kağıtçılıktan holding patronluğuna ancak böyle atlanıyor ve bunu hepsi çok iyi biliyor. Patronlar, böyle bir düzen istedikleri için bu düzen sürüyor. Milli Eğitim Bakanı'nın özel okul zinciri patronu ve kardeşi MEB'i pazarı yapmış, hakkında şikayet olmasına rağmen görevlendirilen Ticaret Bakanının eşi ve kendisi bakanlığı yağmaladı, Turizm Bakanı sektörün büyük patronlarından biri, Tarım Bakanı dünyanın en büyük tarım şirketlerinden olan Cargill'in temsilcisi; bu siyasileri patronlar çok beğenmişti.

Siyasetçi gibi görünüyorlar ancak aslında hepsi birer patron. Onlar için İçişleri Bakanı Soylu'nun yaptığı gibi başka bir patronun zor durumundan yararlanıp malına, parasına el koymak, sıradan işler. Zaten tümünün benzer şekilde elde edildiğini çok iyi biliyorlar.

Şimdi AKP ve çevresindekiler; patronlarından gazetecilerine, tarikatçılarından memurlara kadar, biriktirdiklerini, ayrıcalıklarını koruma derdine düştü. Çünkü artık göze batıyorlar.

Böyle bir ortamda muhalif partiler, bazı patronları, cebini dolduran bürokratları ve iktidar çevresindeki siyasetçileri teşhir edip sandığı hedef gösteriyorlar. Bu yaptıkları; Marmara'yı lağima çeviren fabrika atıklarını bırakıp deniz yüzeyinden kepçeyle salya toplamakla aynı. AKP "yolsuzluk ve yoksulluğu" yok etmeye geldi; "kimsesizlerin kimsesi" olacaklardı; en beter yolsuzluğa battılar, en beter yoksulluğu getirdiler, en kibirli oldular. Çünkü böyle bir düzen var. Bu düzenin işleyişi, patronların kâr düzeninin işleyişi, işçi sınıfının tüm dertlerini üreten dev bir makine gibi işliyor.

Bu nedenle düzenin kendisini, işçi sınıfını bu halde tutan sömürü ilişkilerinin temelini ve tümünü değiştirmedikçe, işçi sınıfı gün yüzü göremeyecek. Bunu yapmak, bir kurtarıcı beklemek, bize söylenenleri değil, gerçek nedenleri görmekle mümkün. Kendi çıkarlarımız temelinde bilinçlenmemiz, örgütlenmemiz ve mücadele etmemizle mümkün. (30.06.21)

Emekçinin Gündemi

Hukuk güvencesi isteyen patronlara Soma Davası'ndan güvence

13 Mayıs 2014 yılında Soma'da meydana gelen, 301 maden işçisinin kâr hırsı yüzünden katledildiği facianın davasında 7 yıl sonra karar açıklandı. Davanın başında 301 kez ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası isteyen burjuva hukuku, Soma kömür işletmeleri patronuna 20 yıl, 2 teknik personele de 12'er yıl 6 ay hapis cezası verdi.

Karara tepki gösteren madenci eşlerinden biri mahkeme heyetine ayakkabısını fırlattı.

Soma faciasının sorumlularından olan kamu görevlileri, amirlerinden izin çıkmadığı için yargılanmamıştı. Üst mahkeme olan Danıştay, yargılama kararı verdi; 13 sorumlu kamu görevlisi yargılanacak. Bu yargılama belki de ilk olacak.

Aslında esas patron, hiç yargılanmadı yerine oğlu yargılandı. Beş-altı ay daha yatıp sesiz sedasız dışarı çıkacak yakında. Diğerleri hiç hapse girmediler. Cezanın ayarlandığını, yargıçlar, avukatlar, savcılar, acılı aileler dahil herkes biliyor. Bunu başarmak için yargılama heyet değiştirildi, madencilerin avukatları tutuklandı, yeni atamalar yapıldı, duruşmalar ertelendi, kanun maddeleriyle oynandı, kısaca her tür hile, dolap çevrildi. İktidarın, bürokratların, bu konularda patronların adamlarından daha usta olduğu açık. Zaten ilk günden yaptıkları gibi işleri

budur; patronların önünde siper olmak.

Soma madeninde yaşanan katliam tam da kapitalist üretim ilişkilerinin sonucu. Maden kâğıt üstünde devletin; kullanım hakkı Soma kömür işletmelerine kiralanmış. Redevans sistemi denen bu kiralama işlemi aslında alt

oluyordu. Böylece madencilerin anlattığı "hadi, hadi" baskısı arttı. Patronlar, devlet görevlileri, siyasetçiler ve sendikacılar el ele verip işçinin sırtından, canından, kâr peşine düştü.

Soma davası, patronların bu düzende hiç bedel ödemeksizin, işçiyi canı pahasına

taşeron gibi. Çok tehlikeli olduğu için devlet tarafından işletilmeyen maden, kiralanıyor. Çünkü sendika olmasına rağmen iş güvencesi ve iş güvenliği olmadan, hakkını arayamayacak ucuza işçi çalıştırarak kömür çıkarılmasının yolu budur. O zamanın enerji bakanı damat, kömür üretimi artışıyla övünüyordu.

Bu aslında işçinin hayatının hiçe sayılması demektir. Çünkü devlet patronlara, alım güvencesi vererek, işçinin hiçbir kurala uyulmadan sadece kâr hırsıyla çalıştırılmasını teşvik etmiş

sömürme özgürlüğünün olduğunu anlatıyor. Patronların hukuktan anladıkları, bu değil mi zaten? Onlar hep haklı, işçiler hep haksız. Bir de bu dava şunu hatırlattı: İşçi sınıfı haklarını mahkemelerde değil, işyerlerinde mücadele ile alır. (28.06.21)

Metal işkolunda sözleşme dönemi

Patronlar kâr rekoru kırdı

CHP'nin yayınladığı bir raporda 2018 yılı birinci çeyreğinde gayri safi yurtiçi hasıla (GSYH) içinde işgücü ödemelerinin payı %37.8 iken 2021'in ilk çeyreğinde %35.5'e düştüğü açıklandı. Ekonominin belirleyici sektörlerindeki patronlar, krizi ve salgını fırsata çevirdi; üretim artarken ücretleri ve sosyal hakları kısarak kârı arttırdılar. Bu durum patronların işçilerine ve tüm işçi sınıfına baskıyla dayattıkları, bilerek oluşturdukları bir sonuç.

Elbette patronlar gerçek kazançlarını sır gibi gizliyorlar ancak borsada işlem görenlerin açıkladıkları rakamlara göre Evrensel gazetesinde bazı

hesaplar yayınlandı. Bunlardan birine göre Türkiye'nin 7. büyük sanayi işletmesi Koç topluluğuna bağlı olan Tofaş Bursa fabrikasında, önceki seneye göre 2020'de işçi sayısı 300 kişi azaldı ancak üretim %18 arttı ve kârı 300 milyon lira arttı. İşçi başına 37.4 otomobil üretirken geçen yıl, şimdi 38.6 üretiliyor. İşçi başına kârını önceki yıl 198 bin liradan 253 bin lira ya çıkardı. Buradan işçiye giden yevmiye lafa bile değmez.

Yine en büyüklerden Türk Traktör önceki yıl kârını %592, geçen yıl %315 arttırdı. TEMSA geçen yıl sermayesini 210 milyondan 510 milyona çıkardı.

Tüm bu işletmeler, metal sözleşmesinde 1.grupta yer alıyor. Kasalarına koydukları her kuruşu işçilerin çalışmasıyla elde ettiler. Fazladan kazandıklarını da, ekonomik krizi, salgını, baskı ortamını fırsat bilerek az işçiyle çok iş yaparak elde ettiler.

Sözleşme dönemine ve metal işkolundaki sözleşmelere böyle bir ortamda giriliyor. İşçi sınıfı, sadece kendi patronuna karşı değil, tüm patronlar sınıfına karşı mücadele etmesi gerektiğinin bilincinde olmalı. En az bunun kadar sınıf dayanışması da gerekli. (01.07.21)

MKE'de mücadele zamanı

Orduya yönelik üretim yapan Makine Kimya Endüstrisi'nin (MKE) şirkete dönüştürülmesi, sonrasında özelleştirileceği gerekçesiyle, kurumda çalışanların ve muhalefetin tepkisi çekti.

İşçiler ve fabrikanın bulunduğu bölgede halkının katıldığı bir protesto mitingi yapıldı. Siyasiler, özelleştirme olmayacağı ve işçinin hakkının korunacağı sözleri veriyor. Fakat kimse inanmıyor.

Fabrikada memur statüsünde çalışanlar, iş kanununa bağlı işçi olacak, kabul etmeyenlere geçici sözleşme, olmazsa başka işletmeler ya da çıkış yolu gösterilecek. Her durumda hem mühendis, tekniker ya da düz memurların hem de kamu işçisi olan işçilerin büyük kayıpları olacak. Bu kesin

gerçeğe rağmen, hiç utanmadan “çalışanın hakkı korunacak” deniyor.

Yasa teklifini veren AKP milletvekili, dedesinin, babasının ve kendisinin fabrikada çalıştığını söyleyerek “ekmek yediğim yere zarar vermem” demeye getiriyor. Ancak onlar için cumhuriyetten eski bir işletmenin, bir patrona, Katarlı olsun veya olmasın, bir patrona kâr getirmesi, zarar verici bir şey değil, aksine çok olumlu bir durum. Zaten Erdoğan'ın dediği gibi “paranın rengi yok.” Üstelik kamuda olması toplumun ihtiyaçlarına göre üretim yaptığı olduğu anlamına gelmiyor. Çok

övünülen silah sanayinde, hangi patronların, hangi rüşvetlerle zengin edildiği biliniyor. Ve silahların kimlere karşı kullanıldığı da ortada.

MKE çalışanları, hakları için mücadele etmeli, muhalefetin yönlendirmeye çalıştığı “vatan, millet” laflarına kanmamakta haklılar. Bu lafların hep birilerinin cebini doldurmak için kullanıldığını biliyoruz. Muhalefet partileri söylediğinde bu durum değişmiyor. (30.06.21)

Siyasetin Gündemi

Muhalf partilerde işçi sevdası başladı

CHP, 24 haziranda 200 kişinin katılımıyla demokrasi konferansı topladı. Daha çok aydınlar ve gençlerin katılımıyla yapılan toplantıda bir sonuç bildirgesi açıklandı:

“...Bugün yaşadığımız her sorun, ülkede demokrasinin yokluğuyla ilişkili. Demokrasinin yokluğu, esas olarak halkın, örgütlü bir güç olarak devlet ve sermaye karşısındaki güçsüzlüğünün bir tezahürüdür...

...Hiçbirimizi faşizm karşısında dışarıda bırakmayacak, bu koyu karanlığı ancak en geniş birlikteliği kurarak aşabileceğimize dair inancı güçlendirecek, aramızdaki önyargıları ve güvensizlikleri ortadan kaldıracak diyalog ve işbirliği sürecini örgütleyecek, ... kaynakları bir avuç sermayedarı, çete bozuntusunu zengin etmek için değil hepimizin ortak iyiliği için ekmek, özgürlük, adalet başlığı altında seferber edecek...
...Halkın bizzat kurucusu olduğu, yoksulluğa, işsizliğe, emek sömürüsüne, toplumsal cinsiyet eşitsizliğine, doğa yıkımına ve her türlü ayrımcılığa karşı mücadeleyi odağına alan bir halkçı seçenek yaratmak.”

Kılıçdaroğlu'nun bir süredir sürdürdüğü, beş benzemezi bir araya getirme siyaseti açıkça görülüyor. Farklı gerekçelerle iktidara karşı olan tüm kesimler “aramızdaki önyargıları ve güvensizlikleri” aşma hedefiyle yer verilmiş; CHP'nin eski tabanı “halkçı seçenek” diyerek unutulmamış.

CHP sorunların kaynağı olarak demokrasi yokluğunu görüyor yani “halkın örgütlü güç olarak devlet ve sermaye

karşısında güçsüzlüğü.” Sermayenin adeta üzerinde tepindiği işçi sınıfının örgütlenmesi için ne öneriyor? Sendikaların, patronların ve devletin emrinde oluşunu nasıl değiştirecek? İşçi sınıfının siyasal ve sendikal örgütlenmesi önündeki engelleri yıkacak mı? Patronlar, karşı çıktığında gereğini nasıl yapacak? Somut durumlara ilişkin bu ve benzeri soruların cevabı yok. CHP'nin gerçeği işte burada belli oluyor.

AKP'ye oy vermiş belki hala oy verecek milyonlarca işçi ve işsiz var. CHP, hiç olmazsa bir kısmından oy almak zorunda. İşte bu nedenle kadrolarının, etrafına toplayacağı farklı kesimlerden gelen aydınların ve gençlerin dilini, işçi sınıfının oyunu alma hedefiyle biçimlendiriyor. Yoksa çalışma gününde, işçilerin olmadığı bir toplantıda, bu kadar ekmek; örgütlenme; işsizlik; yoksulluk lafı edilmezdi.

Aynı hafta “Geçim İttifakı” çalışmaları altında Saadet partisi de bir işçi kongresi yaptı. Sonuç bildirgesinde işsizlikten asgari ücrete, iş güvencesinden EYT'ye kadar, işçi sınıfının somut sorunlarına değinilmiş. Ancak hiç birinde işçi sınıfının çıkarına bir somut öneri yok.

Örneğin asgari ücrete ilişkin “...kısa vadede faydalı görünse de orta vadede emek piyasasının dengesini daha fazla bozan doğrudan istihdam destekleri yeniden düzenlenmeli; piyasalarda asgari ücretin üzerinde ücret ödemesi teşviki için ...işçi ile ilgili vergi ve sosyal güvenlik yüklerinin kalıcı

bir şekilde azaltılması; ... bölgesel asgari ücret uygulaması ile büyük şehirlerde asgari ücretin artırılması.” TÜİK'e göre Türkiye'de ailelerin ortalama geliri yıllık 33 bin lira civarında. Muş, Bitlis, Hakkari ve Van'da ise 15 bin lira civarında. Bölgesel asgari ücret, durumu daha da kötüleştirir. Patronlar daha yüksek ücret ödesin diye vergiyi azaltma, küçük şehirlerde işçiyi yoksullaştırarak büyük şehirlerde ücreti arttırma; yani işçiyi birbirine düşürme, göçe zorlama var.

Benzer şekilde “kıdem tazminatı korunmalı” dendikten sonra, “...işçilerin sahip oldukları haklarını ortadan kaldırmayan bir geçiş dönemini de içeren bir fon sistemi...” ile bitiriliyor. Kıdem tazminatı fonunun, kıdem tazminatına el koyma ve bu hakkı yok etme planı olduğunu işçiler çok iyi biliyor.

Her iki parti, işçi sınıfının gözünü boyamayı amaçlıyor. Seçim yaklaştıkça bu girişimler daha da artacak. Ancak İYİ Parti'den daha farklı bir hamle geldi. Akşener, konuşmasını, emekçilere devredip her hafta ilgi çekmeye çalışıyor. Ancak çevrecilere seslendi; Paris iklim anlaşmasıyla başlayan çok çevreci, yenilikçi, bir enerji planı açıkladı. Aslında bu plan bir hafta önce TÜSİAD tarafından hükümetin yerine getirmesi için duyurulmuştu.

İşte böyle bir yandan göz boyarken bir yandan patronlara mesaj yolluyorlar. (28.06.21)

Deniz'in katilleri biliniyor

Erdoğan'ın, saldırıya uğrayan Akşener'e "bunlar daha iyi günleriniz" demesinin ardından, İzmir HDP'de hasta annesinin yerine çaycılık yapmaya giden Deniz öldürüldü. Yoldaşları, hem ailesine hem de partiye destek veremeye çalışan bir genç kadın olduğunu söylediler.

HDP'nin de bulunduğu iş merkezinin önünde, PKK'deki çocuklarını, HDP'den isteyen ailelerin kurduğu çadır var. Çadır, polis korumasında ve iktidarın desteğiyle yıllardır orada. Buna rağmen katil, elinde içinde silah olan çantasıyla rahatlıkla binaya girdi. Polisin, katilin gözünde hiçbir caydırıcılığı yok.

HDP yöneticileri, katilin Suriye'de cihat eğitimi aldığını, cinayette de buna ilişkin bulguların olabileceğini açıkladı. Medyada, çarşaf çarşaf katilin kan donduran ifadeleri yayınlanıyor; yaptığıyla övünüyor, PKK ile HDP'inin aynı olduğunu söyleyip daha

fazla Kürt öldürmek istediğini söylüyor.

Bu siyasi cinayet, Kürt siyasetçiler için ilk değil. Siyasetçilerin çekişmesi nedeniyle öldürülen ilk masum da değil. AKP'nin ve gerici MHP'nin kendinden olmayan herkesi düşmanlaştırıcı siyasetçileri cinayetin sorumlularıdır. İktidarlarını korumak için ettikleri lafların, toplumda neden olduğu bölünmeler, zıtlasmalar, hiç umurlarında değil. Aksi olsaydı, Bahçeli, Deniz'i PKK işbirlikçisi ilan edip katile arka çıkmazdı. Bahçeli, hem suçluyor, hem yargılıyor, hem de cezayı kesiyor.

AKP ve tüm iktidar çevresi, kendi pislikleri ortaya döküldükçe dikkatleri HDP üzerinden Kürtlere yöneltme siyaseti izliyor. 1990'larda Kürtlere karşı savaş siyasetinin uygulayıcısı olan Ağar'ın, buradan sağladığı olanaklarla yolsuzluktan uyuşturucu

kaçakçılığına kadar, neler yaptığını öğrenmeyen kalmadı. Bu nedenle yoksulluk, yolsuzluk, gibi nedenlerle kaçan oyları, milliyetçilik temelinde tutmaya çabası artıyor. Bu siyaset, yenilenen 2014 seçiminde AKP'yi istediği başarıya götürmüştü. Bedelini onlar ödemedi; Kürt kitleler, emekçiler ödedi.

Yöneticilerini hapsedme, HDP'yi kapatma, siyasi cinayete ortam hazırlamaya kadar ulaşan bu alçak siyaset, birlikte yaşadığımız, çalıştığımız, yeri geldiğinde sorunlarımızı paylaştığımız, yeri geldiğinde birlikte mücadele ettiğimiz, Kürtleri yok saymadır. İşte bu nedenle bugüne kadar başarılı olamadı, olmayacak. (01.07.21)

Kanunlar değil, mücadele yaşatır

Kadın örgütleri, bazı sendika ve sol partiler, İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme kararını, Maltepe'de protesto etti. Son tarihi olan 2 temmuzda Taksim'de ikinci protesto var.

Bu arada kadın cinayetleri hız kesmedi. Artık daha genç, hatta çocuk yaşta kadınlar, en yakınındaki erkekler tarafından öldürülüyor, yaralanıyor; patronları, sevgilileri, arkadaşları tarafından. Kadınları koruyan kanunları değiştiren iktidar öbür yandan, sanki nedenleri bilinmiyormuş gibi kadın cinayetlerini araştırmak için

mecliste bir komisyonu kurdu.

Komisyon toplantısında bir AKP milletvekili, kadınların cinayet nedenlerini öğrenmek istiyorsa "aynaya bakmaları gerektiğini" söyledi. Bu derin kavrayış her alanda çok yaygın: Öldürüldüyse kadın suçlu; araba çarptıysa yaya suçlu; göçük altında kaldıysa vatandaş suçlu; işten atıldıysa çalışan suçlu; böyle gidiyor. Mağdur olanlar hiçbir zaman masum olamıyor, hem muktedirler haklı, hep erkekler haklı.

Kadınların ve çocukların canını alan bu gerici bakış açısı,

tüm topluma sinmiş durumda ve sürekli destekleniyor. Yasalar, yasaları uygulayanlar, siyasetçiler, patronlar, müdürler, okulda öğretmenler, cinsiyetçi ve güçlüden yana toplumda, bu bakış açısını sürdürüyor.

İşte bu nedenle Maltepe'nin bir köşesinde veya Türkiye'nin en serbest yeri olan Taksim'de kadınların hakları için haykırması önemli ama hiç yeterli değil. Haklarımızı istemeli ve bunun da ötesinde kadınları sadece kadın oldukları için öldüren bu düzene karşı çıkmalıyız. (01.07.21)

Uluslararası Gündem

G7 Zirvesi

Hedefteki Çin

Biden'in Trump'ın yerini almasından bu yana ilk kez bir araya gelen G7'nin* dünyanın temel yedi güçlü devleti, ABD, Kanada, Almanya, Büyük Britanya, Fransa, Japonya ve İtalya'nın liderleri, 13 Haziran'da yapılan zirvede aralarındaki rekabete rağmen ortak bir duruş sergilediler.

Küresel salgın (pandemi), zengin ülkelerin liderlerini, yoksul ülkelere bir yıl içinde ABD'nin yarısını sağlayacağı bir biçimde, 1 milyar doz aşı sağlamayı önermeye zorladı.

Zengin ülkelerin nüfusunun önemli bir kısmı aşılanmış olduğundan, böylesi bir angajman öncelikle Pfizer, Moderna, AstraZeneca ve aşı dozlarını yüksek fiyatlarla satacak olan ecza sanayindeki diğer laboratuvarlar için iyi bir hediye olacak. Gerçekten de, patentlerin kaldırılması hemen yarın gerçekleştirilmeyecek: G7 yöneticileri sadece «tartışmaları DSÖ'nün önünde sürdürme taahhüdünde bulundular».

Bu G7'yi hareketlendiren diğer bir konu ise Çin ile olan ilişkiler. Biden'ın üslubu Trump'ınkiyle kesişmede politikaları pek farklı değil. Trump gibi, Biden da Çin'i Amerikan kapitalistlerini ve dünyadaki Batı hegemonyasını tehdit eden «haksız bir rakip» olarak görüyor.

Bir kere daha «ipek yolları», yani Çin'in Avrupa'ya, Afrika'ya ve diğer yoksul ülkelere açmaya çalıştığı yollar ve ekonomik ortaklıklar söz konusu. G7'nin ertesi günü,

Brüksel'deki eski Sovyetler Birliği'ne karşı oluşturulan askeri ittifak, NATO zirvesi sırasında, Çin, ilk kez «büyüyen bir tehdit» olarak belirlendi ve hırsları «uluslararası düzen için sistemli bir meydan okuma» olarak nitelendirildi.

Biden ve Batılı liderler ne derlerse desinler ve büyük Çinli firmaların dünya pazarına girmelerine rağmen, açıkçası Çin Amerikan hegemonyasını tehdit etmekten çok uzak bulunuyor. Çokça kötülünen «İpek Yolları», Çin'in Avrupa ülkelerine mal ihraç etmesinden daha çok, Avrupa ülkelerinin Çin'e mal ihraç etmesine hizmet edecek.

Çin'in suçlandığı askeri tehdit konusuna gelince, Güney Çin denizinde devriye olarak dolaşmak üzere, kendi kıyılarından 10 binlerce kilometre öteye, denizaltılarını, uçak gemilerini gönderen Fransızlar da dahil, batılı güçlü devletlere, aşırı dozda arsızlık, hayasızlık ve utanmazlık gerekiyor.

Aslında hegemonyasını, kriz içinde bulunan kapitalist ekonomide ne pahasına olursa olsun sürdürmeye kararlı olanlar, ABD'den başlamak üzere öncelikle emperyalist güçlü devletler, savaş çıkırtkanlığı yapıyorlar.

Bu güçler birbirleriyle rekabet halindeler ve aynı ligde oynamıyorlar. Bir yandan, Almanya, Fransa, Japonya veya İtalya, Çin hükümeti tarafından misilleme yapılması tehlikesi karşısında ulusal kapitalistlerinin işlerini tehlikeye atmak istemiyorlar. Ancak diğer

yandan, Avrupalı yöneticiler, büyük ölçüde ABD pazarına bağımlılar (yılda 5.000 milyar dolar) ve Biden'a ayak uydurmaktan başka seçenekleri bulunmuyor. Sahneye koydukları «sarı tehlike», onların, emekçilere bir günah keçisi belirlemelerini ve Çin'e karşı rekabet gücü elde etmek adına dayatılan fedakarlıkları haklı göstermelerine olanak sağlıyordu.

Birbirine karşı çekinceleri ne olursa olsun, ticaret savaşının mantığının kendisi ve bundan kaynaklanan diplomatik gerilimlerle birlikte, hatta askeri gerilimler, savaşa yol açabilir. (23.06.2021)

Başkan değişiyor, kıtlık ve yolsuzluk devam ediyor

18 Haziran Cuma günü, aşırı muhafazakâr bir aday olan Ebrahim Raissi, sekiz yıldır görevde olan "reformcu" Hassan Rouhani'nin yerine İran İslam Cumhuriyeti'nin cumhurbaşkanı seçildi.

Tüm ülkelerde olduğu gibi, sözde Batı demokrasileri de dahil olmak üzere, seçimler yalnızca popüler düşüncenin çarpıtılmış bir yansımasıdır. Raissi, oyların %62'si ve %51'lik çekimserlik oranıyla, yenildiği 2017'deki oylarla aynı oranda oy aldı. Bu yıl, Anayasa Muhafızları Konseyi, sözde reformcu kamptan en iyi bilinenler de dahil olmak üzere adayların çoğunu reddetmişti.

Raissi, 1979 devriminden kaynaklanan rejimi destekleyen muhafazakâr seçmenleri, yani kayıtlı 59 milyonun 17 milyonunu harekete geçirmeden önce, halefi olabileceği Ayetullahların Dini Lideri Ali Hamaney tarafından seçildi.

Yargının şu anki başkanı Raissi, Kasım 2019'daki yüksek yaşam maliyetlerine veya yurtdışında avlanan çeşitli muhaliflere karşı göstericilerin baskısını denetledi. Ayrıca 1988'de, o zamanlar genç bir yargıç olarak, İslam Cumhuriyeti'nin kuruluşunu destekledikten sonra İran hapishanelerinde hapsedilen işçi ve sol eylemcilerin toplu infazlarına katıldı. Aşırı muhafazakâr, hatta gerici tabiri ona kesinlikle çok yakışıyor.

Ancak medya tarafından kullanılan reformcular, muhafazakârlar, aşırı muhafazakârlar gibi deyimler yanıltıcıdır. Bu farklı klikleri birbirinden ayıran şey, siyasi

veya ideolojik farklılıklardan çok, iktidara ve dolayısıyla yemlik sahibine erişim konusundaki rekabetleridir.

Dolayısıyla seçimlerden dışlanan baş "reformcu" Ali Laricani, zengin bir eşraf ailesine mensuptur. Geçen yıla kadar Ulusal Meclis Başkanı, uzun süredir Hamaney'e yakın bir muhafazakardı. İktidardan uzaklaştırılması onu bir reformcuya dönüştürdü.

Rohani, Batı tarafından 2015'te büyük güçlerle İran nükleer gücünün kontrolüne ilişkin anlaşmayı imzaladığı ve 2018'de Trump tarafından kınandığı için alkışlanıyor.

Ancak aynı Rohani, 2017-2018 kışında ikinci dönemini sert bir şekilde başlattı. Yüksek yaşam pahalılığına, kıtlığa, köylülerden su çalınmasına veya haydut bankacılar tarafından mütevazı insanların tasarruflarına el atılmasına karşı olan halk isyanlarını bastırmak için ve daha genel olarak ülke çapında yaygın olan yolsuzluğu protesto etmek isteyenlere karşı şiddet uyguladı.

Nükleer anlaşmaya gelince, Ayetullah Hamaney'in onayı olmadan imzalanamazdı ve Raissi kampanyası sırasında anlaşmayı yeniden etkinleştirmek için her şeyi yapacağına söz verdi. Etiketleri ne olursa olsun İranlı liderlerin menfaati, dünya pazarına geri dönerek yeniden petrol ihraç edebilmektir.

Bugün Biden, Trump'ın yerini aldı, ancak ABD anlaşmaya geri dönme şartlarının taleplerini artırıyor ve başta İran işçi sınıfını etkileyen ciddi bir ambargo uyguluyor. Bu ambargo, genel yolsuzluğa ve Kovid

pandemisinin sonuçlarına, ilaçlar ve aşılarda da dahil olmak üzere, ithal edilen tüm gıda maddelerinin kıtlığına ve tüm fiyatlarda büyük bir artışa neden oluyor.

Özellikle kitleler arasındaki kitlesel çekimserlik, en az bu kalıcı zorluklarla olduğu kadar, Dini Lider'inkiyle rekabet edebilecek adayların yokluğuyla da açıklanabilir.

(24.06.2021)

Aşılama: Yoksul ülkelerin nüfusu virüse teslim edildi

Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ), 2021'in sonuna kadar yoksul ülkelerdeki bir milyar insanı aşılama için Covax adlı bir program oluşturdu.

Ancak şimdiye kadar 40 milyondan az insan aşılandı.

Büyük güçlü devletlerin liderleri, virüse karşı küresel mücadelenin gerekliliği konusunda büyük açıklamalarda bulundular ancak bu ülkeleri hiçbir olanakları olmaksızın virüs karşısında salgın tarafından harap edilmek üzere yapayalnız bıraktılar. Covax, her şeyden, öncelikle de paradan yoksun bulunuyor.

Zengin ülkeler, petrol emirlikleri, şirketler veya özel kuruluşlar tarafından milyarlarca dolar vaat edildi. Bu bağışlar aşırı derecede medyateze edildi, yani televizyon ve basın organlarında yer aldı, ancak bunlar sadece vaatten ibaretti.

DSÖ, Mayıs ayının sonuna doğru, 2 Haziran'dan önce, Pfizer, Moderna veya Johnson & Johnson gibi laboratuvarlardan aşı temin etme sözleşmelerini yapabilmek için iki milyar dolara ihtiyacı olduğunu açıkladı. Finansman ihtiyacı o kadar fazlaydı ki, Unicef, bir doz aşırı maliyet fiyatına satın alabilmek için 3 avronun gerekli olduğunu açıklayarak kamuoyuna çağrıda bulundu.

Aslında, maliyet fiyatı yalnızca en yoksul ülkelere yönelik dozları ilgilendiriyor. Gelişmekte olan diye nitelendirilen ülkeler için, Covax sadece bir indirim hakkına sahip,

laboratuvarlar hala bir marjı korur.

Buna bir de Hindistan'daki salgının patlak vermesinin sonuçları da eklendi. Bu ülke, dünyada birinci sırada yer alan aşı üreticisi ve aşı üretiminin yarısını da Covax'a teslim etmesi gerekiyordu. Ancak Mart ayından bu yana bütün üretim Hindistan'da kaldı.

O zamandan beri, diğer fakir ülkelerdeki aşı üzerine olan bütün planlar askıya alındı. Oysa salgının aldığı yön, Hindistan'da olduğu kadar, özellikle Güney Asya'da ve Amerika kıtasının bazı ülkelerinde de felaket bir hal aldı.

Acil bir durumla karşı karşıya kalan DSÖ genel müdürü, zengin ülkelere Covax'a söz verdikleri dozları vermelerini istedi. Dünyada en çok doz satın alan, üstelik de ülke nüfusundan daha fazla sayıda aşı alan ABD, şimdiye kadar hiç bir doz aşı vermedi ve Haziran ayı sonuna kadar 80 milyon aşı vereceğini bildirdi. DSÖ aynı zamanda laboratuvarlardan, Covax'ın üretilen ve zaten ödenmiş olan dozların %50'sini alabilmesini istedi.

Sağlık sistemlerinin yok denecek kadar az olduğu bu ülkelerde, yoğun bakım yataklarının sayısı son derece az ve yoğun bakım yatağı bulunsa bile ölümleri azaltabilmenin tek yolu ve tek çözüm aşı, ancak sağlık çalışanları bile tedbir olarak aşılanamıyor. Ve buna paralel başka zararlar da bulunuyor. Büyük ecza sanayii şirketlerinin yatırım

yapmamaları, kızamık veya çocuk felci gibi rutin hastalıkların aşılarında da bir eksiklik yarattı.

Bir yaştan altındaki 80 milyon çocuk aşılanamadı. Ve daha şimdiden Pakistan, Kongo ve Yemen'de kızamık salgınları alevlendi.

DSÖ büyük güçlü devletlerin ve laboratuvarların yöneticilerine, sınırların virüsü engellemediğini hatırlatarak yalvarıyor ancak bu yalvarışlar sonuçsuz kalıyor.

Aslında, sadece bir virüs ve mutasyonlarının yüzünden değil, aynı zamanda da ecza sanayi tröstlerinin hisse senedi sahiplerinin açgözlülüğü, zengin ülkelerin yöneticilerinin beceriksizlikleri ve onlarca yıllık emperyalist egemenliğin ürünü olan az gelişmişlik yüzünden de yüz binlerce ek ölüm daha şimdiden planlanıyor. (09.06.2021)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Üçüncü dünya ülkelerinin borçları: Borcu iptal etmek mi, nedenlerini yok etmek mi!

Zengin ülkelerin borçları şu anda sorun gibi görünmeden tırmanırken, fakir ülkeler için aynısı geçerli değil. Bu nedenle, geçtiğimiz nisan ve kasım aylarında G20 maliye bakanları, mali durumlarından endişelendikleri dünyanın en fakir 73 ülkesinin borcunu görüşmek üzere bir araya geldi.

Ana endişeleri, mevcut ekonomik kriz nedeniyle, 2000'lerin sonundan bu yana bu borçlara yoğun bir şekilde yatırım yapan Batılı bankaları ve fonları baltalayabilecek bir temerrüt dalgasına yol açmasını önlemektir. Zengin ülkelerin hükümetleri, son ödeme tarihinin bir kısmını, birkaç ay ertelemeye izin vererek, hayvanı sömürmeye devam edebilmek için canlı tutuyor.

Bu vesileyle, fakir ülkelerin borçla boğulmasını kınayan birçok ses yükseldi. İşsizlik, yoksulluk ve yetersiz beslenme artarken, pek çok ülke, kaynakları ile karşılaştırıldığında devasa olan geri ödemelerine yüklü miktarda kaynak ayırıyor.

Bu sesler ayrıca, G20 moratoryumu sayesinde ödemesi ertelenen miktarın, fakir ülkelerin uluslararası finans sistemine her yıl ödediğine kıyasla ne kadar gülünç olduğunun ve aynı zamanda devletlerin, en zengin kapitalist devletlerin teşvik planlarına kıyasla ne kadar gülünç olduğunun altını çizdi.

Batılı ülkeler, şirketlerin kârını kurtarmak için harekete geçti. Ancak bu seslerin hiçbirisi, ister dernekler ister politikacılar olsun, sorunun temeline inmedi.

Jean-Luc Mélenchon gibi bazıları, eski Amerikalı demokrat aday Bernie Sanders ve diğer sol görüşlü adamlar (İngiliz İşçi Partili Jeremy Corbyn, Yannick Jadot, Fransa'daki Yeşiller) IMF'ye posta yoluyla talepte bulunmak üzere katıldı. Dünya Bankası'ndan yoksul ülkelerin borçlarının iptali isteniyor.

Açıkça borç iptalinin Dünya Bankası, IMF ve diğer uluslararası finans kuruluşlarının, yoksulluk, açlık ve dünyayı tehlikeye atan hastalıklarda hayal edilemeyecek artışı önlemek için yapması gereken en az şey olacağını yazıyorlar; durum yüz milyonlarca insanı tehdit ediyor.

Zararın gözlenmesi tartışılmaz ancak en güçlü burjuvaların çıkarlarının garantörü olan uluslararası kurumların, sorumlu oldukları barbarlığa son verebileceğini ileri sürmek, bu politikacıların ektiği yanılsamaların bir parçasıdır.

Yoksul ülkelerin borcu, modern kapitalizmin bir kusuru değil, ürünü. Emperyalist ülkelerin burjuvazisi ile dünyanın geri kalanı arasındaki ilişkiler var ediyor. Ve bunu düzeltmek için mektup postalamaktan başka yollar gerekecek.

İç borç

Aslında fakir ülkelerin borcu, bağımsızlaşmalarından sonra sömürgelerin emperyalizm tarafından sömürülmesinin araçlarından biri. Birçoğu sömürge borçları denen şeyi de beşiğine aldı: 1950'lerde büyük şehirlerin devletlerine verilen ve

sömürgelerine yatırım yapmak için kullandıkları kredilerle, yeni devletler borçlandırıldı.

Ekonomik durumları, bu kredilerle yüzleşmelerine izin vermedi. Başından beri, eski kredileri kapatmak için yeni kredi almak zorunda kaldılar, böylece borç makinesini çalıştırdılar. Ancak, Batı bankaları bunu ana yatırım haline getirdiğinde, 1960'ların sonlarında ve 1970'lerde borçlulukları tamamen farklı boyutlara ulaştı. O zamandan beri, borç artışı hiç durmadı.

Dünya Bankası'na göre, en fakir 135 düşük ve orta gelirli ülkenin toplam dış borcu, 1970'te 66 milyar dolardan 2019'da 8 trilyon 100 milyar doların üzerine, Çin hariç, 6 trilyon dolara çıktı. Borcun bu ülkelerin milli gelirine oranı 1990'ların sonu ile 2000'lerin sonu arasında %35'ten %21'e düşse de, 2008'den bu yana artıyor ve gelirlerinin %25'ine denk. Borç servisi, bu devletlerin her yıl faiz ve ana parayı ödemek için harcamak zorunda oldukları meblağ on yıl öncesine göre iki katına çıktı. Şimdi yaklaşık 1.2 trilyon dolara - Çin'in borç ödemesi olmadan 900 milyar dolara -

Bu büyük ve kalıcı borcun birkaç nedeni var. Bu ülkelerin hükümetlerinin sorumluluğuna genellikle vurgu yapılıyor. Kuşkusuz, borç, aslan payını elinde tutan ve bir kısmını ele geçirebilecek siyasi liderler ve yerel burjuvalar için bir zenginleşme kaynağı. Mobutu öldüğünde serveti,

cumhurbaşkanlığı sırasında alınan toplam borcun üçte ikisine eşitti. Ancak yolsuzluk ve bozguncular el ele gider. Bu ülkelerdeki hükümetler emperyalizme büyük ölçüde bağımlı. Artık sömürge olmayan bazı ülkeler - ve hala çoğu - eski metropolün sarayından geliyordu.

Küba ve Çin dışında, onları seçen, eğiten ve rakiplerine, komşularına ve halkına karşı koruyan emperyalist burjuvaziye karşı duracak hiçbir şeyleri yok. 1970'lerde, sanayileri için siparişlerin üretimini güvence altına alma amacıyla, zengin devletler fakir ülkelere daha fazla kredi verdi. Batı ekonomisini canlandırmakla ilgiliydi bu.

Borcu besleyen bu para, silahların ve prestijli binaların satın alınmasıyla hızla, zengin ülkelere geri döndü ve yolda en fakirden faiz olarak haracını aldı. 1970'lerde ve 1980'lerde, şimdi olduğu gibi, Batı bankalarının kasalarına kazançlı yatırım arayışında olan nakit sıkıntısı yoktu.

İlk borçlar fakir ülkeleri, emperyalist ülkelere bağımlı kıldı. Sözleşmeler dolarla yapıldı. Fakir ülkelerin geri ödeme için ancak tarım ve maden kaynaklarını dünya pazarında satarak elde edebilecekleri dolara ihtiyaçları vardı. Her biri bir üretim alanında; kahve, pamuk, kakao, uzmanlaştı. 1970'te Moritanya'nın ihracatı %93 demir, Zambiya %93 bakır, Vietnam %81 kauçuk, Gana'nın %80 kahve, Ekvador'un %53 muza bağlıydı. Bu ülkeler, madencilik ve tarımsal hammadde tedarikçileri olarak dünya ekonomisine eklemlendi.

Sanayileşmiş ülkelerle olan ticareti giderek eşitsiz hale geldi. Brezilyalı bir ekonomist, 1954'te on dört torba kahve ile bir cip satın alındığını, 1962'de

sadece iki, 2011'de ise seksen torba ile bir cip alındığını söyledi. Sanayileşmiş ülkelerin mallarını alabilecek kadar borcun kullanılması giderek daha gerekli hale geldi. Dolayısıyla, hükümetlerin yolsuzluğunun ve yoksul ülkelerin yönetici katmanlarının aç gözlülüğünün ötesinde, borçlar, emperyalist burjuvazilerin egemenliğinin ve gezegeni yağmalamasının bir yansıması.

Yeniden yapılandırmadan, yeniden yapılandırmaya

Geçmişte, zengin ülkeler fakir ülkelerin borçlarını defalarca yeniden yapılandırdı, hatta bir kısmını silecek kadar ileri gittiler. 1980'lerde borç krizi, bazı yoksul ülkelerin özkaynaklarının birkaç katına çıktığı için birkaç Batılı bankayı, süpürmekle tehdit etti.

IMF ve Dünya Bankası, fakir ülkelere borçlarını ödeyecek kadar acil kredi vererek bu bankaları kurtardı. Bu kurumlar, yüksek oranda faize ek olarak, yoksul ülkelerin ödeme yapmasına imkan verecek kaynakları serbest bırakmak için "reform" uygulaması talebinde bulundu. Bunlar yapısal uyum planlarıydı: Üretken olmayan sektörlerde (sağlık, eğitim, kamu hizmetleri) kesintilerle birlikte bütçeden kemer sıkma, temel ihtiyaçlar için sübvansiyona son verilmesi, işgücü piyasasının serbestleştirilmesi, ücretlerin sabitleştirilmesi, ticaretin serbestleştirilmesi ve finans, kamu işletmelerine yol açılması, vergilerde artış oldu.

Açlık isyanları ve ardından gelen halk isyanları ile azalmayan borçla karşı karşıya kalan emperyalist ülke hükümetleri, 1988'de fakir ülkelerin borcunun, önce üçte birini ve 1995'te üçte ikisi iptal ederek, yeniden yapılandırmaya karar verdi. Bu, iki devlet arasındaki borçla ilgiliyken,

fakir ülkeler tarafından yapılmış olan faiz ödemesi, genellikle ilk borç miktarından daha fazlasına denkti.

Çok risk alan ancak IMF'nin kredilerini geri satın alarak depoladığı bankalar, 2010'lu yıllara kadar fakir ülkelere kredilerini azalttı ama borç yükündeki azalmanın yarattığı mola kısa ömürlü oldu: Borç miktarı 1995'ten itibaren tekrar artmaya başladı.

2000'lerde zengin ülkelerin hükümetleri, yeni bir borç azaltma planına karar verdi: Ağır Borçlu Yoksul Ülkeler Girişimi (HIPIC). Kısmi borç erteleme, Dünya Bankası ve IMF'ye yapılan ödemelerde gecikme olmaması, dayatılan politikaların en az 3 yıl süreyle uygulanması gibi çeşitli koşullara bağlandı.

Bu nedenle, seçilen ülkeler önce borçlarını ödemek ve daha önce olduğu gibi ekonomilerini çokuluslu şirketlere açmak için yeniden borçlanmak zorunda kaldı.

Temel fark, IMF ve yapısal uyum planları reddedildiği için kemer sıkma politikalarına kendilerinin karar vermesi gerektiği idi. Kemer sıkma politikasının yine de IMF tarafından onaylanması gerekiyordu. Bu HIPIC'nin bilançosunda, ilgili ülkelerin borcunu gerçekten ödeyebilecekleri azamiye indirildi.

2009'dan bu yana borç büyüdü

(Devam edecek)

Güncel... Güncel... Güncel...

Erdoğan ve AKP hükümetinin Yeni Osmanlılık siyasetinin iflası

Son yıllarda Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın «Ey Amerika» diye attığı naralarla, biz «Yeni «Osmanlılarız», Orta-Doğu ve Doğu Akdeniz'de bizim sözümüz geçer gibi attığı havalar aniden gündemden düştü ve yerine Brüksel'deki NATO zirvesinden sonra Biden-Erdoğan'ın «çok samimi» bir havada gerçekleştirdikleri «kardeşlik» sahnelerine şahit olduk. Halbuki Biden seçildiği 20 Ocak'tan bu yana Erdoğan ile hiçbir görüşme zahmetine katlanmamıştı!

Son aylarda Erdoğan'ın Türkiye'si, ABD'nin ve AB'nin en büyük dostu, en güvenilir müteffiki havalarına bürünüp, «aramızda hiçbir sorun yok», «kardeşler gibi geçiniyoruz» numaralarıyla kitlelere güven vermeye çalışıyor ve de artık bu bölgede «Yeni Osmanlılık» diye birşey kalmadı ve bizler ABD ve AB çizgisiyle uyumlu, ahenkli bir siyaset izliyoruz söylemi gündeme geldi. Son yıllardaki hem ABD emperyalizmini hem Putin Rusya'sını idare edip bu bölgede biz de bir süper güçüz numaralarıyla, S-400 Sputnik füzeleri satın alıp askeri gücümüz çok güçlüdür ha!, buna göre ayağınızı denk alın tiyatrosuyla Doğu-Akdeniz ve Ortadoğu'daki gövde gösterilerinden son aylardaki «uslu Türkiye, büyükleri olan ABD ve AB'nin sözünü dinleyen» Erdoğan Türkiye'sine nasıl gelindi?

Bundan 3-4 yıl öncesine kadar Türkiye dünya ekonomik krizinden göreceli olarak daha az etkilenmişti ve komşu ülkelerle sıfır sorun ve herkesle dost olma siyaseti savunuluyordu. Ama hem

ekonomik krizin Türkiye'yi de büyük ölçüde etkilemeye başlaması ile Suriye'den tutun da Yunanistan ve diğer komşu ülkelerle olan gerginlikler ve kavgaların başlaması, hem ABD hem de Rusya ile sorunlar yaşanmaya başlaması ve daha da kötüsü turizm gelirleri başta olmak üzere Ortadoğu ülkeleriyle olan dış ülke gelirlerinin dibe vurmasıyla ve ülkedeki yanlış ekonomik politakalar ile «devlet malı deniz, yemeyen domuz» uygulamalarıyla AKP iktidar çevrelerinin uyguladıkları talan siyasetiyle, örneğin Merkez Banksı'nın 128 milyar dolarının buharlaşması örneğinde olduğu gibi, devlet gelirleri ve zenginlikleri talan edildi.

İşte tüm bu siyasetlerin sonucu olarak Türkiye dışı karşı hem ekonomik olarak hem de siyasi olarak çok zayıf ve çok aciz duruma düştü ve tüm bunların faturasını ise maalesef kitleler ödedi ve ödemeye de devam ediyor. Bundan iki yıl önce AKP'nin yerel seçimlerde iktidarın tüm oyunlarına ve sahtekrliklerine rağmen başta İstanbul ve Ankara belediyeleri olmak üzere neredeyse tüm büyük belediyeleri kaybetmesi boşuna değildir.

İşte «ey Amerika» havaları atan Erdoğan Türkiye'si, son NATO ve Erdoğan Biden görüşmelerinde açıkça görüldüğü gibi «şirin ve uslu çocuk» numaraları takınmak zorunda kalıp başta emperyalizmin emrinde olan NATO'nun istediklerini ve de Avrupa Birliği'nin arzularını yerine getirme sürecine girdi. NATO, AB ve Biden görüşmelerinden hemen sonra

Dışişleri bakanının Yunanistan'a gidip, birkaç hafta öncesine kadar en büyük düşmanımız diye söz ettiği Yunanistan «en büyük dostumuz» oldu ve 3 gün sonra Kıbrıs'ta Kuzey'deki KKTC ile Güney'deki Rum kesimi arasında kapalı olan 7 kapı aniden açıldı. Ayrıca, yeniden Mısır ve İsrail ile dost olundu. Ek olarak da Biden'in arzularına uyularak, ABD Afganistan'daki tüm askeri güçlerini çektikten sonra, Türkiye Afganistan'a askeri güç gönderip Başkent Kabil'in askeri güvenliğini üstleneceği sözünü verdi.

Kısacası Erdoğan'ın AKP iktidarı hem kendinin hem de etrafındakilerin, Mafya babaları dahil, talanlarla ceplerini doldurdular ve tüm bunların bedelini işçi sınıfı ve yoksul kitlelere ödettiler. Bir mafya babasının itiraflarının 100 milyondan fazla tıklanması boşuna değil. Bazı haber kaynakları bu mafya babasının itiraflarının buz dağının sadece görünen kısmı olduğuna vurgu yapıyor.

Evet üç Y (yolsuzluğa, yokluğa ve yasaklara karşı mücadele) ile halka hizmet vaatleriyle gelen AKP iktidarının geldiği son durum budur. İşçi sınıfının bütün bunlardan ders çıkarıp, sadece üretimden gelen gücüne güvenerek yeni seçim vaatlerine kanmaması gerekir. (27.06.2021)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>
E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.